

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Christian Baltasar Krarup Bergenhammer

Citation: Ploug, Carl: "Christian Baltasar Krarup Bergenhammer", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid67377/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Derinde har hans Sangfugl bygget Rede,
Og medens der sit bedste Hjem den fandt,
Af Skjæmt og Alvor knyttet den en Kjæde,
Som Gaardens Sønner til et Helt forbandt.

Det Liv, som bo'r i disse Celler trange,
Og den barokke Farvepragt, det har,
Staar friskt og dristigt malet i hans Sange,
— Det Eneste, der vidner, hvad han var.
Derfor, saa tidt derinde Sangens Tone
Mod Himlen flyver fra Studentens Bryst,
Skal Aftenvindens Pust i Lindens Krone
Wejæero nævne med vemodig Røst.

†

Christian Baltasar Krarup Bergenhammer.

Nu gulnes Lindens Løv og falder af,
Og Blæsten hvirvler det omkring i Støvet,
Naturens Fylde stunder til sin Grav,
Og Livet synker visnet ned som Løvet;
Hvor nys vi stod i Kveld, en talrig Rad,
Og slynged Sengen om det grønne Blad,
Nu taus en Enkelt vanker og bedrøvet.

Thi alt gik Mangen, kaldt en trofast Svend,
Tilsengs bag Hverdagssylens snovre Skranker
Og kjender knap sit Ungdomsliv igjen,
Som taaget svæver for hans dorske Tanker;
Og mangen Gut med frit og lystigt Sind,
Med Sundhedsblomsten paa den varme Kind,
I Gravens stille Havn har kastet Anker.

Nys rangede Klokker over Beltets Bred,
Til Kirkegaarden bar man bort en Baare;
Der lagdes en af vore Bedste ned,
Og Gravens Rune ristede — en Taare.
Hans Stjerne skinned vist ej bredt og vidt,
Den store Verden kjendte ham kun lidt,
Men Venneklyngen elskede ham saare.

Han var en djærv og kraftfuld Søn af Nord,
Saa fyrig og saa varm som Sydens Ranke;
Han var saa kjæk og brav i Daad og Ord,
Saa ærlig og saa ren i Hu og Tanke;
Han var en Ven, som man kun finder faa,
En Klippe, som man kunde bygge paa,
Mens Bølgen skylled bort den skøre Banke.

Et frodigt Liv der spired i hans Barm,
En Aandens Vaar med Hjertets Roser røde;
Naar Glædens Kalk han tømte ungdomsvarm,
Saa folded den sig ud i fejrest Grøde,

Saa flammøde hans Blik, hans Læbe klang,
Begejstret stemte Korset i hans Sang,
Og Hjertor favnedes i Toner's Møde.

Et helligt Haab var Maalet for hans Id,
For Aandens stille Kamp og tause Virken,
En Herrens Præst at vorde gjæv og blid,
At tolke Ordets Herlighed i Kirken.
Hans gamle Moder suged Kraft deraf.
Det svandt — nu staar hun ved den friske Grav,
Nedbøjet, som paa Fjeldet Høengebirken.

Thi Liv skal vorde Død og Glæde Kval,
Og Haabet som et Stjernesked udslukkes,
Hver Bløst, som spirer frisk i Jordens Dal,
For Kulden visne og af Stormen plukkes,
Saa lyder Nornens mørke, tunge Dom:
Mod den er al vor Kamp og Stræben tom,
Og den forstummer først, naar Kisten lukkes.

Men Død skal vorde Liv og Smerte Lyst,
Af Muldet stige skal en Blomsterkjæde,
Det Haab, som segned sygt og mat i Høst,
I ny og herlig Vaarglands skal fremtræde;
Vort Savn skal stilles, Graaden tørres bort,
Thi Døden er jo kun en Slummer kort.
Han er indgangen til sin Herres Glæde.

Ove Ovesen Fabricius.

Et Led er bristet i vor Broderkjæde,
En trofast Kæmper falden af vor Hær;
Et Hjerte, som for Venners Sorg og Glæde
Slog varmt og kjærligt, banker ikke mer;
Et rigt, et sommerfrodigt Liv, der died
Sin Fylde af Naturens sunde Bryst,
Til evig Slummer, evig Ro er viet,
Og svulmer aldrig mer af Ungdomslyst;
En Aand, der barnlig var og from og blød,
Er vendt tilbage til sit Ophavs Skød.

For Frihed gløded han, han vilde grundet
Dens vide Tempel paa den trange Jord;
Nu jubler han, af ingen Tænke bundet,
Sin Sejershymne blandt Serafers Kor.
Dybt i hans Sjæl stod Kjærligheden prentet,
Og virkeligt blev Tankens Billed nys;
Ham Livets Glæde, Livets Lykke ventet,
Da rakte Døden ham sit Brudekys.
Men hist hans Kjærlighed igjen opstaar,
Hos Gud den blomstrer i en evig Vaar.